

בז א מיי פ"ו מהל' קרבן
פסח הלכה ב סמוג
עשין רכז:
בז ב ג מיי פרק ד מהל'
אבל הלכה ט סמוג
עשין דרבנן ב טוש"ע א"ח
ס' לח סעיף ה וטוש"ע י"ד
ס' שפ סעיף א ס' שפח
סעיף א:
בז ד מיי פ"ו מהלכות
סוכה הלכה ג סמוג
עשין מג טוש"ע א"ח ס'
תרמ סעיף ה:
ה ה מיי שם טוש"ע שם
סעיף ו:
א ד טור ו"ו ס':
ב ז (מיי) פ"ו מהל'
חפלה סמוג עשין יט
טוש"ע א"ח ס' קו סעיף
א) טור א"ח ס' לח:
ג ה מיי פ"ד מהלכות
תפילין הלכה יג סמוג
עשין כז טוש"ע א"ח סימן
לח סעיף ז:

רבינו חננאל

ר' יהודה אומר מישאל
ואלצפן היו שנשאו נדב
ואביהוה ר' יצחק אומר
אם נושאי ארונו של יוסף
היו יכולין ליה ליהוה ואם
מישאל ואלצפן היו יכולין
היו ליהוה אלא קוברי מת
מצוה היו וחל שביעי
שלהן להיות ערב פסח
שנא' ולא יכלו לעשות
הפסח ביום ההוא מכלל
המתעסק במצוה פטור מן
המצוה האחרת. ושנינו
צריכא זו וזו דאי
אשמעינן גבי פסח כר'
אמר רב זבדא משמיה
דרב אבל חייב בסוכה ולא
דמי למצטער הדוא פטור
מן הסוכה. ת"ר חתן וכל
השושבינין וכל בני חופה
פטורין מן התפילין ומכל
מצות האמורות בתורה
וחייבין בקריאת שמע

כה: הישן תחת המטה

פרק שני

סוכה

א) פסחים כג. ב) ברכות
לא. טו: כמנחת ו: מ"ק
טו., ג) ספרי פ' נשא ס'
מד., ד) שבת דף פו.,
ה) סוטה ג. ע"י"ש,
ו) פסחים סט: ז ע"ז
דף ג., ח) ברכות דף יג.,
ט) מכילתא דמילואים
ירוש פ' שמיני הכ"ג,
וע"י"ש המ"א, וע"ע תוס'
סנהדרין נב. ד"ה והיא.

הגהות הב"ח

א) גמ' מהו דמימא
הואיל ואמר רבא
מנעטער: (ב) תוס' ד"ה
משום וכו' אפילו היכא
דמימא זמן מונח דפסח
כ"ל ומימא זמן הנ'
נמחק:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה טמאי מת
מצוה וכו' שהכהן
מטמא בו. עין טורי אגן
ר"ה דף טו ע"ב ד"ה חייב
הלם:

תורה אור השלם

א) ויהי אנשים אשר
היו טמאים לנפש אדם
ולא יכלו לעשות הפסח
ביום ההוא ויקרבו לפני
משה ולפני אהרן ביום
ההוא: (במדבר כ, ו)

ב) האנק דם מתים
אבל לא תעשה פארך
חבוש ע"ד ויגעליך
תשים בג' ואל
תעשה על שפם וקחם
אנשים לא האבל:
(יחזקאל כ, יו)

ג) והפכתי חגיגתם
לאבל וכל שיריכם
לקניה והעליתי על כל
מתים שק ועל כל
ראש קרחה ושמתיה
פאבל יחיד ואחרייתה
ביום מר: (עמוס ה, יו)

הגהות וצייונים

א) בכ"ו וחדניא
בסוכה אמרינא ב"ש
דחדי וכן ג' הרא"ש (בית
יצחק): [ב] צריך להוסיף
שתי מצות מצות סוכה
וכו' או שצ"ל שתיים
מצות סוכה וכו': [ג] צ"ל
פ' רבא: (גליון):

מישאל ואצפן היו. וא"ת ולמאן דאמר פרק ד' מיתות
(סנהדרין דף ע"ג) דשריפה ממש הוא שנשרפו גופיהן
וכן נמי דריש בתורת כהנים¹⁰ אקרא דמתאכלל אש אותם אמאי נטמאו
וי"ל דשמא שלדן היתה קיימת כאלו נשרפו על גבי קטוצלא כדאמר

פרק המפלת (גדה דף ע"ז): מת שנשרף
ושלדו קיימת טמא: **שחל** שביעי
שלדן בערב הפסח. מכלאן קשה
להא דל"ר לוי זשילהי הניזקין (גיטין
דף ס. וס) ח' פרשיות נאמרו צאומי
יוס שהוקס המשכן וקא חשיב פרשת
טמאים ופירש שם זקונט' ויהי
אנשים אשר היו טמאים לנפש וגו'
ולא יתכן כדמוכח הכא שהיה צערב
הפסח והמשכן הוקס צאחד צניסן
ואפילו לר"ע לא יתכן לפי הספרים
דגרסינן צפסחים צפ' האשה (דף ט:
רז סזר לה כר"ע דאמר מישאל
ואלצפן היו שחל שביעי שלהן להיות
צערב הפסח ומיהו אותה גירסא ליתא
אלא ר' יצחק גרס התם ונראה לפרש
פרשת טמאים דשרן ונצלה וזו וזה
ונדה לפי שהורכו ליהזר על טומאת
מקדש וקדשיו: **משום** דלא מטיא
זמן חיובא. ואין להקשות מהא
דדרשינן צריש טבול יוס (צמצים
דף ק. וס) דהולך לשחוט את פסחו
נטמא למת מנזה מולחחוחו אפי'
לאחר חלות דמת מנזה שאני והא
דדייק הכא מצרייתא דקתני למת
מנזה נטמאו לא מת מנזה ממש אלל
כלומר לקרוצים כדפירש זקונטרס
ולאחר חלות הוא דאינו נטמא
כדקתני התם אמרת לא יטמא אלל
קודם חלות יטמא כדקאמרינן התם
ציוסף הכהן שמתה אשתו צערב
הפסח ונמנו אחיו הכהנים וטמאיהו
צעל כרחו אלל קשה (לרצה¹¹) דאמר
התם אידי ואידי לאחר חלות כאן
קודם ששחטו וזרקו עליו כאן לאחר
ששחטו וזרקו עליו אלמא נטמא
לקרוצים אפי' היכא דמטא זמן
חיובא (ב) זמן הפסח מאחר שלא שחטו
וזרקו עליו ואין לומר דהיא גופא
ילפינן מחתן דפטור מק"ש דלמא
שאני ק"ש דלית ציה כרת כדקאמר
הכא ולא אחי מיניה פסח דאיכא
כרת ומטיא זמן חיובא: **אין** שבחה
אלא בחופה. משמע מכלאן דאם
ינא חתן מחופתו אפי' כלתו עמו
והולכים לאכול צצית אחר דאין

הבי גרסינן צצרייתא צסיפרי ר"ע אומר מישאל ואלצפן היו שנטמאו
נדבד ואציהוא ר' יצחק אומר אם נושאי ארונו של יוסף היו יכולין
היו ליהוה ואם מישאל ואלצפן היו יכולין היו ליהוה צערב פסח שנאמר ולא
טמאי מת מנזה היו שחל שביעי שלהן להיות צערב פסח שנאמר ולא
יכלו וגו': אם נושאי ארונו של

יוסף או מישאל ואצפן היו יכולין
היו ליהוה. שהרי צאחד צניסן
הוקס המשכן ושני לו שרף אלעזר
את הפרה¹² שזו על טמאי מת שצחן
לעשות פסחיהן צטהרה כדאמר
צמסכת גיטין (דף ע"ז). שמנה פרשיות
נאמרו ציוס שהוקס המשכן ופרה
אלומה אחת מהן וצאחד צניסן הוקס
המשכן והוא ח' למלואים כדקיימא
לן (שבת דף ע"ז): אותו היום נטל עשר
עטרות וצו מתו נדב ואציהוא הלך
מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליהזר
וקרא אמר ולא יכלו ונושאי ארונו
של יוסף נמי כצר עצרו עליהם
עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו
משחטו צהר חורב צראש חדש סין¹³
כדכתיב (שמות יט) ציוס הזה צאו
מדצר סיני ולא נסעו משם עד
עשרים צאייר של שנה הצאה לכתיב
ויהי צשנה השנית צחדש השני צעשרים
צחדש נעלה הענן מעל וגו' ויסעו
מהר ה': טמאי מת מצוה. לאו מת
מנזה דווקא קאמר דאפי' מתייהן נמי
מת מנזה קרי להו דמנזה להתעסק
צהן כגון האמורים צפרשת כהנים
(ויקרא כא) * שהכהן נטמא צו¹⁴: שחל
שביעי שחל. ואל"ג דחזו לאורחא
לא אשתרו דקסזר אין שוחטין
וזרקין על טמא שרף¹⁵ מכל מקום
שמעינן מיניה דעוסק צמנזה פטור
מן המנזה שהרי נטמאו צמתייהן
שצעה ימים לפני הפסח ואף על פי
שטומאה זו תעכב על ידם אכילת
פסחיהן אלמא מנזה קלה הצאה
לידך אינך צריך לדחמה מפני חמורה
העמידה לצא: דלא מטיא זמן חיובא.
כשנטמאו עדיין לא הגיע זמן אכילת
פסח: אב"ל. קרית שמע דמטא זמן
חיוב' צחוך החופה והוא ראוי לכך
אימא ליחייב: אב"ל פסח דבכרת הוא
אימא לא. יטמאו צמת כל שצעה
לפני הפסח: צדיבא. למיכתב ציוס
ההוא לאשמעינן דנטמאו תוך שצעה
דעוסק צמנזה פטור מן המנזה:
מדאמר ליה רחמנא ליהצוקאל ב'.

דקאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמד עיניך צמגפה וגו' האנק
דוס מתים אלל לא תעשה לא תתאצל עליה פארך חבוש על ראשך
שלא כדרך שאר הצלים לפי שאני עושה אותך אות מופת לישראל
שכך עתידין למות מתייהן ואין איש מתאצל עליהם אלמא אלל אסור
צתפילין: והני מי"י ביום ראשון. דעיקר מררה חד יומא כדכתיב
ואחרייתה כיוס מר: פשיטא. מאי שנה הא משאר מנזה דאשמעינן
רצ לעיל דאלל חייב צכל המנזה: צערא דממילא. שהסוכה נמצעתה
כגון חמה או יינה או סירחה צדצרים שסיכך צהן: מיבעי ליה
ליתובי דעתיה. חוצה עליו ליישב דעתו למנזה: למיחד. לשמות:
משום ייחוד. דסתם סוכה היו עושין צגגותיהן¹⁶ ואין דרך צאה
ויציאה שם לרצים תמיד מפני הטורח ושמא ירד החתן לעשות
צרכיו ויחייח אחר עם הכלה: צער חתן. שהמקום צר ופחות
מנזה¹⁷ סוכה ומנזה ניסוחין וכגון שנשא ערב הרגל אלל צחוך
הרגל קיימא לן צמועד קטן (דף ע"ז) דאין נושאין נשים צמועד:
פטורין מן התפילה. דצעיל כוונה: זמן התפילין. משום דשכיחא
שכרות וקלות ראש: וחייבין בקריאת שמע. דמנזה כוונה אינו אלל
פסוק ראשון¹⁸ ויכולים ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
משום

מצרכין שהשמתה צמעונו ולא צרכת חתנים כיון דאין שמתה אלל
צחופה וצפ"ק דמנזה (דף ע"ז: וס) אמרינן נמי מצרכין צרכת
חתנים צצית חתנים משמע דוקא צמקום חופה דהוא צית חתנים
ומיהו אין ראיה משם דלמא לאפוקי מדרצי יהודה קא אחי דאמר
אף צצית האירוסין מצרכין אותה וצריך לדקדק מה היא חופה דאי
צמקום שצרכו תחלה צרכת ניסוחין קרי ליה חופה פעמים שאפי'
צרחוצ העיר מצרכין אותה כשהעם מרוצין ואין יכולין ליכנס
צצית אלל מקום עיקר יציאת חתן וכלה קרי ליה חופה ולא מקום
העשוי לאקראי צעלמא ושם מצרכין צרכת חתנים כל שצעה:

וחייבין בק"ש. כדפירש זקונט' דמנזה כוונה אינו אלל פסוק ראשון
ויכולין ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
חתן

שאין לה אלל שלש דפנות וצו לשחק עם כלתו: תרתי. שתי
הרגל קיימא לן צמועד קטן (דף ע"ז) דאין נושאין נשים צמועד:
פטורין מן התפילה. דצעיל כוונה: זמן התפילין. משום דשכיחא
שכרות וקלות ראש: וחייבין בקריאת שמע. דמנזה כוונה אינו אלל
פסוק ראשון¹⁸ ויכולים ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
משום